

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku K. L.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o policyjną rentę inwalidzką,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 kwietnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz pełnomocnika z urzędu adw. M. S. 120 zł (sto dwadzieścia) powiększone o kwotę podatku od towarów i usług tytułem pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik ubezpieczonego wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 28 listopada 2013 r., zaskarżając go w całości.

Zarzucono naruszenie art. 39 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2013 r., poz. 667), poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na

uznaniu, że ubezpieczony został prawidłowo pozbawiony policyjnej renty inwalidzkiej oraz wypłaty emerytury z podwyższoną podstawą wymiaru o 15 % na podstawie decyzji z dnia 19 sierpnia 1994 r., w sytuacji gdy ubezpieczony nie był skutecznie powiadamiany o kontrolnych badaniach lekarskich wyznaczonych na 20 maja 1994 r., 14 czerwca 1994 r. oraz 3 sierpnia 1994 r. Ponadto, zarzucono naruszenie art. 278 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, uznając za prawidłowe brak wezwania biegłego psychiatry I.S. do osobistej stawienia przed sądem, ze względu na jej brak na liście biegłych sądowych Sądu Okręgowego w W., w sytuacji gdy procedura cywilna nie wyklucza wezwania takiej osoby do sądu jako biegłego ad hoc.

Jako podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na jej oczywistą zasadność, twierdząc, że Sąd Apelacyjny niewłaściwie zastosował art. 19 pkt 1-3) ww. ustawy emerytalnej. Pełnomocnik skarżącego twierdził ponadto, że skarżący został zwolniony ze służby 15 stycznia 1990 r. i pozostaje w inwalidztwie w związku ze służbą od grudnia 1989 r.

Wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie i zmianę wyroku w całości, a także o zasądzenie na rzecz pełnomocnika skarżonego kosztów procesowych tytułem udzielonej pomocy prawnej z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

W przypadku powołania się na oczywistą zasadność skargi, skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy. Ponadto, sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo oczywistego nawet naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z 7 grudnia

2011 r., V CSK 113/11, LEX nr 1101690 oraz powołane tam orzecznictwo, postanowienie SN z 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1511117).

Uwzględniając powyższe, należy stwierdzić, że pełnomocnik skarżącego nie wykazał, że skarga kasacyjna jest oczywiste zasadna. Twierdzenia i argumenty skarżącego sprowadzają się w istocie do kwestionowania ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd drugiej instancji. Należy zwrócić uwagę, że Sąd Apelacyjny na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ustalił, że „[...] nie ma żadnych dowodów, aby ubezpieczony w okresie od 1994 r. do lipca 1997 r. był inwalidą którejkolwiek z grup z powodów psychiatrycznych, nie istnieje żadna dokumentacja z jego leczenia, nie ma dowodu na to, że szukał pomocy z powodu schorzeń natury psychicznej, a dwóch biegłych psychiatrów w aktualnym stanie psychicznym nie dopatrzyło się rozpoznawanej od 1993 r. nerwicy neurastenicznej spowodowanej warunkami służby lub schorzenia o innym charakterze [...]”. Ponadto, że „Z orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej MSWiA z 4 lipca 2007 r. wynika, że wnioskodawca odmówił badania psychiatrycznego twierdząc, że jest zdrowy psychicznie”. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podkreślono również, że z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że inwalidztwo ubezpieczonego powstało w 2007 r. oraz, iż nie jest wynikiem choroby powstałej w związku ze służbą”.

Z porównania zaskarżonego wyroku z wnioskiem o przejęcie skargi do rozpoznania, w sposób oczywisty wynika, że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi opiera się wyłącznie na kwestionowaniu stanu faktycznego ustalonego przez Sąd Apelacyjny. Skarżący, poza kwestionowaniem ustaleń faktycznych w inny sposób nie wykazał, że doszło do kwalifikowanego naruszenia prawa, skutkującego wydaniem wyroku oczywiście wadliwego.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpatrzenia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).